

Arrest

nr. 216 494 van 7 februari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en D. UNGER
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. EL-KHOURY *loco* advocaten D. ANDRIEN en D. UNGER en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 3 november 2015 toe op het Belgische grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 13 juli 2018 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan op 13 juli 2018 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:
Ten aanzien van eerste verzoeker:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en geboren en getogen te zijn in de stad Bagdad, Centraal-Irak. U bent een Arabier en soenniet. Uw vader, intussen overleden, was een sjiit, uw moeder is een soennitische.

U bent van geboorte afkomstig van de wijk Salihiya, maar woonde tot 2009 in de Cairo-wijk en in de Palestinastraat. U had een winkel in Bab ash-Sheikh. Tussen mei 2009 en 2012 verbleef u in de Ad-Dora wijk. Nadien pendelde u over-en-weer tussen Dora en de Cairo-wijk.

In 1988 werd u gesommeerd uw legerdienst te doen, maar u slaagde erin hieraan te ontkomen en uw dienstplicht af te kopen. Officieel zou u in 1994 zijn afgezwaaid. Van beroep bent u een mecanicien, tussen 2006 en 2009 had u uw eigen winkel in onderdelen.

Op 4 juni 1992 huwde u met A.(...)-S.(...) S.(...) (OV (...) en CG (...)), een sjiitische, waarna jullie zestien jaren moesten wachten op de geboorte van een tweeling, nl. twee zonen, genaamd A.(...) en H.(...). Intussen, in september 2002, zijn u en uw echtgenote wettelijk gescheiden omwille van uw desertie - om te verhinderen dat dit gevolgen zou hebben voor haar familie - en zouden jullie als gevolg van het sektarische geweld dat woedde en het feit dat jullie elk een andere tak van het moslimgeloof aanhingen niet hebben kunnen samenwonen. Niettegenstaande bleven jullie elkaar zien en vormden jullie feitelijk een koppel.

Net voor de geboorte van de tweeling kwam uw broer door geweld om het leven. Hij werkte samen met de Amerikanen en werd in augustus 2008 ontvoerd door het Mehdi-leger. Zij lieten hem aanvankelijk vrij, doch hij werd enkele dagen later, op 9 augustus 2008, om het leven gebracht door middel van een bomauto. Op zijn begrafenis kon u zich niet inhouden en sprak u in het openbaar harde woorden over het Mehdi-leger. U werd ogenblikkelijk door hen bedreigd. In de hierop volgende periode was u genooddaakt uw winkel te sluiten en te leven van uw spaarcenten. Op korte tijd ontving u in 2009 een dreigbrief met twee kogels erin, vond u een kleefbom onder uw wagen, was er een tweede poging tot aanslag tegen u door middel van een bermbom maar die kon worden verijdeld én werd uw winkel, waar u gelukkig niet aanwezig was, beschoten. U sloot uw winkel definitief en voor uw eigen veiligheid vestigde u zich in het overwegend soennitische Dora. U hield contact met uw ex-echtgenote en kinderen en reisde af en toe naar de Cairo-wijk. Uw oudste schoonbroer was een sjiitisch officier bij de Iraakse luchtmacht en zorgde ervoor dat u zonder problemen van de ene wijk naar de andere kon worden vervoerd en uw gezin op geregelde tijdstippen te zien kreeg.

In 2015 oordeelde u, samen met uw ex-echtgenote met wie u intussen weer officieel samen was, dat jullie niet langer in Irak konden verblijven. Na de dood van uw broer en het sektarische geweld tussen sjiieten en soennieten, wilde u uw kinderen een veilig leven kunnen bieden. U vertrok, samen met uw gezin, in oktober 2015 uit Irak. Via Erbil, Noord-Irak, reisde u naar Turkije. Vervolgens ging de vluchtreis via Griekenland, Maçedonië, Kroatië, Servië, Slovenië, Oostenrijk en Duistland naar België. Jullie kwamen hier aan op 3 november 2011 en dienden dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw asielaanvraag leggen u en uw echtgenote volgende stukken neer: jullie beider Iraakse identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen, uw militair boekje en militaire kaart, de woonstkaart en woonstattest (in kopie) van uw echtgenote, haar diploma's van het middelbaar onderwijs en haar rijbewijs, een huwelijks- en echtscheidingsakte, alsook de geboorteaktes van jullie twee zonen en verschillende (privé-)foto's. U legt ook een foto van de overlijdensakte van uw vader neer, en kopieën van verschillende stukken die betrekking hebben op uw broer, zoals een document van 'Associated Press', een certificaat, een medisch formulier, twee badges en het origineel van zijn tijdelijk visum voor de Verenigde Arabische Emiraten (VAE).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vervolgens te worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend en dit om volgende redenen.

Zo heeft het CGVS ernstige bedenkingen bij uw motieven om Irak te verlaten, en zoals hieronder zal blijken, zelfs aan jullie beweerde verblijf in Bagdad tot oktober 2015. Hiertoe zijn enkele ernstige indicaties.

Vooreerst legt u uiterst verwarrende en tegenstrijdige verklaringen af betreffende uw huwelijk en scheiding, alsook betreffende de (on)mogelijkheid van de registratie van jullie in 2008 geboren tweeling.

Aanvankelijk stelde u dat u in 1992 bent gehuwd om in 2002, tijdens uw legerdienst, te scheiden. U voegde er aan toe dat u en uw ex-vrouw eigenlijk een koppel bleven, maar enkel op papier scheidden. Dit omdat uw schoonbroer een hooggeplaatst officier in het Iraakse leger was en u hem, als vroeger 'deserteur', niet in verlegenheid of in de problemen wou brengen (CGVS I, dd. 11 oktober 2016, notities persoonlijk onderhoud, pp. 7-8-9). U voegde er aan toe dat jullie nog steeds 'wettelijk gescheiden' zijn en dat u en uw partner dus allebei officieel 'ongehuwd' zijn (CGVS I, p. 8). Wanneer even later tijdens hetzelfde onderhoud gepeild werd naar de reden waarom uw kinderen niet over een Iraakse identiteitskaart beschikken geeft u een gans andere uitleg (zie ook infra) en stelde u dat u en uw vrouw 'niet' zijn gescheiden, dat de tolk het misschien allemaal niet zo goed had begrepen (CGVS I, p. 11). Dat u zich over een dergelijke evidente kwestie dusdanig tegenspreekt, is frappant. Daarentegen verklaarde u in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 1 maart 2016 (zie vraag 15a) dat u in 1992 bent gehuwd maar is er hier nergens sprake van een (officiële) echtscheiding. Uw echtgenote daarentegen maakt in haar vragenlijst op haar beurt gewag van 'twee' huwelijken, maar kan zich de datum van de tweede verbintenis met u dan weer niet herinneren (Verklaring DVZ, echtgenote, vraag 15a). U op het CGVS met deze bevinding geconfronteerd, vroeg u zich luidop af 'hoe dat kon' en dat u daar (betreffende uw tweede huwelijk) allerminst een attest van heeft (CGVS I, p. 11). Het hoeft geen betoog dat het wel uiterst vreemd is dat jullie omtrent de huidige staat van jullie relatie en/of huwelijk en/of echtscheiding geen duidelijkheid kunnen scheppen en zichzelf alsook elkaar steeds weer tegenspreken. Te meer uw echtgenote nog andere verklaringen aflegt, met name dat jullie in 2001 wettelijk zijn gescheiden, en jullie in een later stadium zijn 'hertrouwd', zij het niet officieel maar wel 'religieus' via de sheikh (CGVS, notities persoonlijk onderhoud echtgenote, pp. 5-6). Ze kon zich weliswaar de datum van jullie tweede huwelijk niet meer herinneren. Mocht dit verhaal worden gevolgd, dan nog dringt de vraag zich op waarom jullie - niet in het minst in het belang van jullie zoontjes (zie infra) - niet de stap hebben gezet om jullie tweede huwelijk 'officieel' te maken en niet alleen religieus maar ook wettelijk een verbintenis aan te gaan. Uw echtgenote gaf als repliek dat zij schrik had dat dit dan ter ore zou komen van het Mehdi-leger in haar wijk, want u bent immers een soenniet (CGVS echtgenote, p. 6). Echter, indien een huwelijk 'religieus' wordt afgesloten kan dit evenzeer makkelijk bekend geraken binnen religieuze middens en binnen de militie van Al-Mehdi. Haar uitleg kan bijgevolg moeilijk worden gevolgd, te meer jullie steeds benadrukken dat jullie alles deden in het belang van jullie tweeling, op wie jullie zolang hadden moeten wachten. En daar knelt precies het schoentje. De onduidelijkheid betreffende jullie huwelijkse staat blijkt wel degelijk repercussies te hebben voor jullie twee zoontjes. Immers, u stelt dat uw kinderen niet over een Iraakse identiteitskaart kunnen beschikken omdat u en uw echtgenote op het ogenblik van hun geboorte 'wettelijk gescheiden' waren. U zou zelf ook niet naar de overheid hebben kunnen stappen omdat die geïnfilteerd is door het sjiiitische Mehdi-leger en u aldus geen officiële documenten namens uw kinderen kon gaan aanvragen (CGVS I, p. 10). Niettegenstaande kan u wel twee geboorteaktes neerleggen maar deze dateren dan weer van 17 januari 2009 (!). Nochtans verklaarde u dat uw zonen werden geboren in de periode dat hun oom (uw broer dus) om het leven kwam, dus in de periode augustus-september 2008. U de logische vraag gesteld hoe uw kinderen reeds konden geboren zijn in augustus-september 2008 indien hun geboorteaktes pas van januari 2009 dateren, ligt u helemaal in de knoop en geeft u de wel zeer verwarrende uitleg dat uw broer dan misschien wel op een latere datum is vermoord, dat u niet zo goed bent met data omdat u niet zoveel heeft gestudeerd maar dat bovendien uw schoonvader de geboorteaktes heeft geregeld - hierdoor alle verantwoordelijkheid van u afschuivend (CGVS I, p. 10). Volgens de versie van uw echtgenote werd de tweeling wel begin september 2008 geboren maar liet de registratie van de pasgeborenen dusdanig op zich wachten omdat zij zich na de bevalling, en ook als gevolg van de moord op uw broer, heel moe voelde. Nochtans zou niet zij maar haar vader (uw schoonvader) de registratie via de vroedvrouw en de kliniek hebben geregeld (CGVS echtgenote, p. 6). Waarom hij dan maar liefst vijf maanden zou hebben gewacht om dit te doen, blijft onverklaarbaar. Verder, uw toevoeging dat uw kinderen mogelijks andere officiële stukken bij hun grootouders hebben, is toch wel zeer laconiek (CGVS I, p. 10). Als vader, die besliste met de kinderen naar het buitenland te vertrekken, heeft u zich van het bestaan van andere mogelijke (identiteits)stukken op geen enkel moment vergewist. Dat is toch wel opvallend en doet de wenkbrauwen fronsen.

Wat nog opmerkelijker is, is dat jullie blijven vasthouden aan de stelling dat jullie omwille van de echtscheiding, géén officiële identiteitskaarten voor de kinderen konden aanvragen en zich niet naar de burgerlijke stand of 'nufous' konden begeven. U logischerwijze gevraagd of kinderen van gescheiden Iraakse ouders dan nooit of te nimmer aan officiële documenten kunnen geraken, geeft u een nog meer onduidelijke uitleg en stelt u dat kinderen van gescheiden ouders wel stukken kunnen verkrijgen maar niet "als ze klacht neerleggen dat ik niet aanwezig kan zijn" (CGVS I, p. 10). Deze uitleg raakt kant noch wal. Kort hierna stelt u nogmaals dat jullie kinderen enkel aan identiteitskaarten kunnen geraken indien u en uw partner terug zouden huwen en zich dan als gehuwd koppel bij de burgerlijke stand zouden presenteren. U er vervolgens op gewezen dat echtscheiding in Irak is toegestaan en dat dit niet in de weg staat dat de betreffende kinderen geregistreerd worden, repliceert u dat er in Irak geen staat is en dat u

bang was om naar officiële instanties te gaan om de 'nufous' van uw kinderen te regelen. Dan nog stelt zich de vraag waarom een dergelijke taak, aangenomen dat jullie inderdaad waren gescheiden, niet kon volbracht worden door een mannelijk familielid van de moeder van de kinderen, zoals uw schoonvader, die dan wel weer de geboorteaktes kon regelen of zoals uw schoonbroer die werkte voor de overheid als 'amid' bij de luchtmacht en toch enig aanzien genoot (CGVS I, p. 11). Vervolgens voegde u er nog aan toe - en dit maakt de verwarring nog groter - dat u en uw echtgenote 'niet gescheiden zijn' (CGVS I, p. 11). Uw verhaal in dezer verschilt van moment tot moment. Even later, wordt de verwarring helemaal compleet wanneer u stelt dat u enkel de identiteitskaarten van de kinderen kon aanvragen nadat jullie huwelijk zou zijn geregistreerd, wat dus niet kon aangezien jullie waren 'gescheiden' (CGVS I, p. 18). Aangenomen dat jullie inderdaad officieel waren gescheiden op het moment van de geboorte van de tweeling, werd de vraag u gesteld hoe het dan kon dat de kinderen uw naam dragen op de geboorteaktes. Nogal laconiek antwoordde u hierop dat jullie wel aan een geboorteattest (op uw naam) konden geraken, maar niet de 'nufous' (burgerlijke stand) konden regelen. Opnieuw geeft u een andere versie door te stellen dat u en uw echtgenote in de ogen van jullie stam nog steeds waren gehuwd (CGVS, p. 19). Hoe dan ook, jullie slagen er niet in een aanvaardbare uitleg te geven waarom jullie niet al het mogelijke hebben gedaan om jullie tweeling aan te geven bij de 'nufous' en hun burgerlijke stand en hun documenten in orde te brengen.

Bovendien laat gans deze kwestie ook de vraag rijzen waarom u en uw (ex-)echtgenote - aangenomen dat jullie ooit officieel zijn gescheiden - dan niet eerder zijn hertrouwd want jullie bleven desondanks een koppel en planden nog kinderen te hebben. In de periode net na de val van het Saddam-regime (in wiens ogen u een deserteur zou zijn geweest en wat de reden voor de echtscheiding was), nl. 2003-2006, was er nog geen sprake van sektarisch geweld en hadden u en uw ex-echtgenote, jullie eigen logica volgende, kunnen hertrouwen. Jullie waren al die tijd een koppel en wilden nog steeds kinderen samen, wat toch impliceert dat jullie ook een officiële band zouden willen hebben. Op deze vraag geeft u evenmin een toereikend antwoord, behalve dat jullie dit 'uit luiheid' niet hebben gedaan en jullie op dat moment toch (nog) geen kinderen hadden. Uw echtgenote voegde er aan toe dat jullie dachten in de trend van "misschien morgen, misschien overmorgen" (CGVS echtgenote, p. 5). Gezien jullie verklaring dat jullie maar liefst 16 jaar op de kinderen - die jullie zo graag wensten - hebben moeten wachten, kan deze uitleg moeilijk ernstig worden genomen (CGVS II, p. 9). Uw echtgenote erop gewezen dat jullie handelen niet logisch was en jullie kinderen hierdoor in ogen van de Iraakse wet eigenlijk niet bestaan, blijft zij eveneens uit hetzelfde vaatje putten, en zegt zij dat jullie dan tegelijkertijd naar de rechtbank moesten gaan, dat dit in een sjiitische wijk moest gebeuren en dat jullie ver weg van de problemen wilden blijven (CGVS echtgenote, p. 6). U brengt echter geen enkele doorslaggevende of concrete reden aan waarom jullie, bij de aangifte van de kinderen, in de problemen hadden kunnen komen. De status van jullie kinderen en het gegeven dat zij dienden te worden geregistreerd - wilden zij later in hun leven niet in de problemen geraken - kan toch niet hebben opgewogen tegen de 'hypothetische' vrees dat jullie zich tot de diensten van de burgerlijke stand dienden te wenden. Bovendien en zoals reeds aangestipt had u hierbij ook de assistentie kunnen vragen van bijvoorbeeld uw schoonbroer, een sjiitisch hooggeplaatst officier, die jullie had kunnen begeleiden en een zekere bescherming kon bieden (CGVS I, p. 15). Ook deze piste hebben jullie blijkbaar niet overwogen.

Vervolgens dient opgemerkt dat u de echtscheiding - die op zijn beurt als gevolg had dat jullie kinderen niet konden worden geregistreerd - in verband brengt met uw verplichte legerdienst en daaropvolgende 'desertie'. Echter, ook hieromtrent legt u bijzonder onduidelijke verklaringen af. Zo verklaart u dat u in 1988 aan de legerdienst bent begonnen en in 1994 bent afgezwaaid. Dit is maar liefst 6 jaar, terwijl u tegelijkertijd laat verstaan dat uw legerdienst 'slechts' 6 maanden duurde. U om meer uitleg gevraagd, zegt u dat u eigenlijk gedurende al die tijd bent gedeserteerd, af en toe terugkeerde naar uw legerpost om terug te 'vluchten'. Nochtans legt u een militair boekje en een kaart van het Ministerie van Defensie neer waaruit blijkt dat u op 29 juni 1994 officieel bent afgezwaaid, iets wat moeilijk te combineren valt met uw beweerde desertie (CGVS I, p. 8-9). Hierop luidt uw uitleg plots dat u eigenlijk uw legerdienst heeft afgekocht, iets wat geenszins blijkt uit de officiële documenten. Tussendoor zou u ook nog een keer zijn opgeroepen als reservist, waarop u evenmin zou zijn ingegaan (CGVS I, p. 9). Met andere woorden, er kan in uw geval bezwaarlijk sprake zijn van 'desertie'. U vervulde weliswaar uw legerdienst niet, maar u had uzelf wel in regel gesteld, zij het tegen betaling. Op geen enkel moment kreeg u omwille hiervan problemen met uw autoriteiten. Dat u zich om deze reden dan ook genoodzaakt zag tot een echtscheiding, en dit om de broer van uw echtgenote - die een hoge post in het huidige Iraaks leger inneemt - niet in de problemen te brengen, is weinig aannemelijk en kan moeilijk worden geloofd.

Hoe dan ook, de vaststelling dat jullie ogenschijnlijk niet in staat waren jullie relatie te officialiseren en jullie kinderen bij de 'nufous' te laten registreren, doet ernstig twijfels rijzen omtrent jullie aanwezigheid in Bagdad, Irak, in de periode waarin dit alles zich zou hebben voorgedaan. Door middel van jullie incoherente en voortdurend wisselende verklaringen, wekken jullie minstens het vermoeden dat deze

officiële stappen niet konden worden gezet, mogelijks omdat jullie op dat ogenblik, niet in Bagdad aanwezig waren. Dit vermoeden wordt verder gevoed door volgende vaststellingen.

U wijt het gegeven dat u niet over een Iraakse rantsoenkaart beschikt aan het feit dat u bent gedeserteerd. Het is vanzelfsprekend dat aan deze uitleg evenmin geloof kan worden gehecht. Nochtans beschikt elk Iraaks gezin of huisvader over een rantsoenkaart. U zou deze niet hebben gehad, zou zelfs geen poging hebben ondernomen om deze aan te vragen omdat u die als deserteur niet zou kunnen krijgen (CGVS II, p. 6). Aangezien uw voorgehouden desertie uiterst betwistbaar is, is bijgevolg het ontbreken van jullie - in Bagdad toch wel noodzakelijke - rantsoenkaart zeer frappant en laat deze andermaal vermoeden dat jullie gedurende een langere periode buiten Bagdad of zelfs buiten Irak hebben vertoefd en aldus geen nood hadden aan een dergelijk document.

Eveneens geeft u aan dat u zich 'als soenniet' onmogelijk tot de officiële instanties - hetzij voor uw huwelijk hetzij voor de aangifte van uw tweeling - kon wenden aangezien deze sterk zijn verweven met de door u gevreesde sjiitische milities. Omtrent uw soennitische origine legt u toch wel enkele eigenaardige verklaringen af. Uw ouders zouden afkomstig zijn uit het overwegend sjiitische zuiden, meer bepaald Nasseriyah. Zij zouden naar Bagdad zijn verhuisd waar al hun kinderen, en dus ook u, werden geboren. Uw vader was een sjiiet, maar uw moeder niet. Het is echter hoogst ongebruikelijk dat u als zoon niet de geloofsstrekking van uw vader zou volgen. Aan de ene kant verklaart u - overigens verkeerdelijk - dat er geen verschil is tussen het sjiïsme en het soennisme, om direct hierna te stellen dat u zelf 'lang geleden' - maar zonder dit te kunnen preciseren - voor de soennitische geloofsrichting heeft 'gekozen' (CGVS I, p. 5-6). Dit antwoord is op zich al vrij contradictorisch. Uw motivatie om het soennitische geloof aan te hangen is evenmin overtuigend. U stelt dat u als kind, net zoals uw vermoorde broer Hathem, (het geloof van) uw moeder volgde, zonder daar veel bij na te denken, dat u gevormd bent door soennieten en steeds zo bent gebleven. Deze uitspraak getuigt van weinig betrokkenheid en kan onvoldoende verklaren waarom u als zoon van een sjiitische vader en sjiitische stam, zonder enig probleem of nadenken voor de andere geloofsstrekking koos. Te meer u ook overduidelijk een sjiitische voornaam, nl. Ali, draagt (CGVS I, p. 6). Het is dan wel flagrant te moeten vaststellen dat uw sjiitische (ex)-echtgenote met klem verklaart dat jullie kinderen allemaal soennieten zijn omdat zij 'natuurlijk' hun vader volgen. Iets wat u zelf dan, en blijkt dan nog zonder al te veel nadenken, net niet heeft gedaan (CGVS echtgenote, p. 3)! Daarenboven is het wel vreemd dat uw soennitische broer en twee zussen wél in (overwegend) sjiitische wijken wonen, zonder dat zij hierbij grote problemen ondervinden. Het betreft onder andere uw broer Dakhel, die in Ash-Shaab zou wonen, maar die u als 'gek' omschrijft waardoor niemand hem lastigvalt, alsook nog twee zussen, S. en K., die in het sjiitische Husseiniya wonen, en dit volgens u omdat het daar goedkoop wonen is (CGVS I, p. 7). De wijze waarop u dit alles schetst relativeert in grote mate de vrees die jullie als soennieten koesteren ten aanzien van sjiieten, in die mate zelfs dat er kan worden getwijfeld aan jullie soennitische achtergrond en het CGVS niet uitsluit dat u in werkelijkheid mogelijks een sjiiet bent en omtrent uw geloof geen waarheidsgetrouwe verklaringen heeft afgelegd.

Het heeft er minstens alle schijn van dat u niet de volledige waarheid vertelt aangaande uw geloof, toch minstens dat vraagtekens kunnen geplaatst bij uw beweerde soenniet-zijn en beweerde 'gemengde' huwelijk met een sjiitische. Dit heeft dan weer als gevolg dat één van uw voornaamste beweegredenen om niet te hertrouwen en uw kinderen niet te laten registreren, komt te vervallen, wat nog meer twijfels oproept bij uw relaas.

Overigens zouden jullie precies omwille van jullie 'gemengde' geloofsovertuiging en het heersende sektarisch geweld op een bepaald moment niet meer in staat zijn geweest samen te wonen. In dit verband dient toch te worden gewezen op een flagrante tegenspraak. U geeft aan dat u in 2009, nadat u een aantal keer in de problemen was gekomen met het Mehdi-leger, naar de overwegend soennitische wijk Dora was verhuisd. Uw (ex)-echtgenote zou op dat moment in de overwegend sjiitische wijk Cairo, bij haar familie, hebben gewoond en slechts af en toe, met de hulp van haar broer, zou u haar hebben kunnen bezoeken (CGVS II, p. 5). Opvallend genoeg beweert zijzelf tijdens het eerste gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij van 2009 tot 2012 eveneens in Dora heeft gewoond (DVZ, Verklaring vrouw, vraag 10), wat er dus zou op wijzen dat jullie als koppel wel in een zekere wijk of regio van Bagdad konden samenleven, ook na de geboorte van jullie kinderen. Echter, opnieuw zijn jullie verklaringen totaal uiteenlopend. Jullie hiermee geconfronteerd kunnen jullie enkel ontkennen dat mevrouw ooit in Dora heeft gewoond zonder een uitleg te kunnen geven waarom zij dit dan wel initieel zo verklaarde bij de DVZ (CGVS II, p. 5 en CGVS echtgenote, p. 3).

Het gegeven dat jullie puur omwille van jullie 'gemengde' geloofsovertuiging niet konden samenwonen en geen gezin konden vormen, kan om bovenstaande redenen dan ook niet worden volgehouden.

Over jullie woonplaatsen leggen jullie sowieso geen eenduidige verklaringen af. Zo is uw echtgenote formeel dat jullie in de periode 1993-1994 in de Cairo-wijk woonden, jullie huurden er een huis naast haar ouderlijk huis (CGVS echtgenote, p. 4). Op de vraag of jullie nog in laatstgenoemde wijk woonden na de val van het Baathregime (voorjaar 2003) antwoordde zij ontkennend (CGVS echtgenote, p. 4). In

tegenspraak met voorgaande stelde zij ten aanzien van de DVZ dat jullie van 1992 tot 2006 - dus tot drie jaar na de val van de Baath - in de Cairo-wijk hebben gewoond (DVZ, Verklaring vrouw, vraag 10). Uzelf geeft bij de DVZ dan weer helemaal anders aan dat u tot 2006 in de Cairo-wijk hebt gewoond (DVZ, Verklaring, vraag 10). Nog opmerkelijker is dat u als laatste en meest recente adres in Bagdad, nl. in de periode 2014-2015, de Cairo-wijk opgeeft. Dit is nochtans de wijk waar uw echtgenote woonachtig was en waarvan u op het CGVS zegt dat u er als soenniet niet kon wonen en noodgedwongen gescheiden moest leven van de rest van uw gezin door zelf te vertoeven in de Ad-Dora-wijk (DVZ, Verklaring vrouw, vraag 10 en CGVS, p.4). Het is dusdanig frappant dat jullie elkaar en zichzelf dusdanig tegenspreken over jullie opeenvolgende verblijfplaatsen in Bagdad, dat nogmaals dient te worden onderstreept dat er aan jullie verklaring als koppel niet op eenzelfde plaats of in eenzelfde wijk te kunnen verblijven, totaal geen geloof meer kan worden gehecht.

In dezelfde context dient opgemerkt dat u de moord op uw broer H.(...), ook een soenniet volgens u, deels linkt aan jullie geloofsovertuiging en deels aan diens activiteiten voor het Amerikaanse leger. Echter, u kan niet toelichten wat dan de preciese functie van uw broer was. U stelt in ietwat mysterieuze bewoordingen dat H.(...) in de media werkte en hij snel op zijn brommer sprong wanneer men hem nodig had. Enerzijds stelt u dat hij dit deed binnen het Amerikaanse leger en voor Reuters werkte. Hoe die twee met elkaar te combineren vallen, kan u niet echt verduidelijken. U weet ook niet voor welke eenheid uw broer werkte. U legt wel enkele stukken neer, waaronder een badge van uw broer, maar verwijst voor alle bijkomende info naar die badge en documenten (CGVS I, p. 16). Op de badge staat vermeld dat uw broer als cameraman voor de Amerikaanse pers werkte, maar zelf kon u dit niet spontaan toelichten en is het minstens bedenkelijk dat u zelf niet heeft nagegaan welke info over uw broer zit vervat in zijn badge en/of de andere stukken waarover u zelf beschikt. Dit alles spreekt boekdelen.

Ook betreffende de sluiting van uw winkel, die het gevolg was van een beschieting door het Mehdi-leger, spreekt u zich tegen. Terwijl u tijdens het eerste onderhoud stelde dat u er aan het werk was tot juni-augustus 2009, zou u volgens uw versie van de feiten tijdens het tweede onderhoud op het CGVS de winkel al definitief hebben gesloten in februari 2009. U met deze tegenspraak geconfronteerd kan u enkel opwerpen dat u geen data kan onthouden (CGVS I, p. 14; CGVS II, p. 8).

Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft het CGVS de grootste twijfels omtrent uw relaas, zowel betreffende uw voorgehouden religieuze overtuiging als aangaande de problemen die hieruit zouden zijn voortgekomen met het Mehdi-leger. Hieruit voortvloeiend hecht het CGVS evenmin geloof aan de door u geschetste familiesituatie en burgerlijke stand, twee elementen die er tevens zouden hebben toe geleid dat uw kinderen niet konden worden geregistreerd. Jullie dusdanig wisselende verklaringen hieromtrent, alsook de vaststelling dat het toch opmerkelijk is dat bepaalde essentiële documenten ontbreken, zoals uw woonstkaart (waarvan u zegt dat u deze na het gesprek op de DVZ bent kwijtgeraakt - waar niet blijkt uit het DVZ-verslag zelf dat u dit document heeft afgegeven en/of getoond - zie Verklaring, vraag 23 en CGVS II, p. 6), jullie rantsoenkaart, identiteitskaarten van de kinderen en jullie beider Iraaks paspoort, maakt dat jullie aanwezigheid in Bagdad vanaf 2009 en de periode hierna hoogst twijfelachtig is. U werd op het CGVS ook met deze vaststelling geconfronteerd en kon hierop enkel antwoorden met de vraag 'waar u dan wel naartoe zou zijn gegaan' (CGVS II, p. 10). Deze wedervraag kan maar weinig overtuigen en biedt geen uitleg voor de door het CGVS gedane vaststellingen.

Dat uw aanwezigheid in Bagdad vanaf 2008/2009 tot aan uw beweerde vertrek in 2015 hoogst twijfelachtig is, wordt tenslotte onderschreven door uw relaas 'an sich'. Zo is het enorm opvallend dat u kort na het overlijden van uw broer in 2008 enkele incidenten met het Mehdi-leger aanhaalt (zoals een dreigbrief, een poging tot aanslag, een ontmantelde bembom en een aanval op uw winkel), maar er zich nadien, in de periode 2009-2015, niks concreets meer ten aanzien van u of uw familie/gezin zou hebben voorgedaan. Toch besloot u pas vele jaren later het land te verlaten. Het blijft echter volstrekt onduidelijk wat hiertoe dan de concrete aanleiding is geweest. Jullie loutere verklaring dat jullie een beter leven wilden voor jullie kinderen kan hier niet volstaan aangezien de kinderen al in 2008 zouden zijn geboren en jullie pas in 2015 besloten te vertrekken. Voorts geeft u aan dat u nog steeds het Mehdi-leger moet vrezen, dat ze uw broer hebben vermoord - maar deze feiten dateren van 7 jaar eerder - alsook de familie van uw oom langs moederskant en de familie van uw zus hebben bedreigd. Nog los van het gegeven dat u vrij vaag bent over wat er dan precies is gebeurd, houden deze elementen geen verband met uw persoonlijke situatie en zou u zelf gedurende een zeer lange periode met rust zijn gelaten (CGVS II, p. 8-9). U weet wel dat de zoon van uw zus zou zijn bedreigd alsook de zoon van uw oom, maar u verklaart dat deze mannen voor de Amerikanen en in de media hebben gewerkt. Hun profiel en situatie zijn dus van een heel andere orde dan de uwe (CGVS II, p. 9). U er dan expliciet op gewezen dat er toch een duidelijke hiaat is in uw relaas wat de periode 2009-2015 betreft en dat de situatie in 2015 in Bagdad dan toch anders moet zijn geweest dan in 2009, ontkent u dit en stelt u in het algemeen dat het Mehdi-leger nog steeds actief is, zich in groepen verdeeld en moorden pleegt (CGVS II, p. 9). Deze uitspraak is hoogst ongenueanceerd en wijst andermaal op het gegeven dat u niet 'mee' bent met de huidige actualiteit in Irak en dat bijgevolg uw verblijf aldaar vanaf 2009 tot 2015 zeer zeker kan worden betwist.

Gelet op al bovenstaande bemerkingen kan er aan uw vluchtrelaas en beweerde vrees als soenniet ten aanzien van sjjiitische milities niet het minste geloof worden gehecht. De vluchtelingenstatus kan u bijgevolg niet worden toegekend.

De door u aangebrachte documenten vermogen evenmin bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen: de identiteitskaarten van u en uw echtgenote, alsook jullie nationaliteitsbewijzen en de geboorteaktes van jullie zoontjes, zijn een aanduiding van jullie identiteit en herkomst, elementen die hier momenteel niet ter discussie staan. Uw militairboekje en militaire kaart bevestigen het einde van uw legerdienst maar tonen geenszins aan dat u geboekstaafd stond als 'deserteur' en dat er zich om die reden een echtscheiding opdrong, met alle gevolgen van dien. De diploma's en het rijbewijs van uw echtgenote tonen haar scholing aan. De foto van een overlijdensakte zou betrekking hebben op uw vader. Ook dit gegeven wordt niet betwist.

Het document van 'Associated Press' ten behoeve mogelijke hervestiging van uw broer, geeft geen extra informatie betreffende uw asielrelaas noch aangaande de feiten die uw broer zouden zijn overkomen. Verder legt u ook een (onvolledig gekopieerd) getuigschrift ('Certificate') van uw broer neer, wat op zich weinig bewijswaarde heeft, alsook een badge die uw broer zou hebben toebehoord, een korte termijn-visum voor de VAE (dd. 2008), én een medische vragenlijst. Deze documenten betreffen uw overleden broer. U kon zelf nauwelijks toelichten welke informatie deze stukken van uw broer bieden, noch kan er hieruit met zekerheid worden afgeleid dat de op deze stukken vermelde persoon effectief uw broer betreft. Voorts legt u verschillende foto's neer die bijzonder onduidelijk zijn maar waarin met enige goodwill vernielde/verbrande auto's kunnen worden herkend. Dergelijke foto's geven echter niet aan waar, wanneer en in welke omstandigheden deze zijn genomen, en wat er zich precies heeft afgespeeld. Dat deze betrekking zouden hebben op uw persoonlijke situatie is hiermee allerminst aangetoond. Bovendien legt u van al deze stukken - met uitzondering van het visum - enkel kopieën neer, geen originelen. Van kopieën kan onmogelijk de herkomst en/of authenticiteit worden nagegaan, waardoor de bewijswaarde bij voorbaat al zeer beperkt is.

Jullie huwelijksakte en echtscheidingsakte, alsook de woonstkaart en woonstattest (afgeleverd in de Cairo-wijk, september 2014) van uw echtgenote brengen niet meer duidelijkheid in het licht van jullie wel zeer verwarrende en incoherente verklaringen betreffende jullie huwelijkse staat en opeenvolgende woonplaatsen. Dergelijke stukken hebben slechts bewijswaarde indien zij worden ondersteund door geloofwaardige en coherente verklaringen, wat in casu niet het geval is. Daarenboven leggen jullie van het attest van woonst enkel een kopie neer waarvan de herkomst onmogelijk kan worden nagegaan en de bewijswaarde überhaupt zeer gering is.

De vele foto's die u voorlegt en waarop u, met onder andere uw partner en kinderen, fungeert, behoren tot de privésfeer en brengen evenmin extra elementen aan.

Tenslotte wenst het CGVS in dit verband toch ook te wijzen op de relatieve bewijswaarde van Iraakse documenten aangezien deze heel gemakkelijk, zowel in Irak als daarbuiten, via corruptie kunnen worden aangekocht (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dit is niet anders waar het de door u voorgelegde stukken betreft.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. De sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Het CGVS wenst tot slot aan te stippen dat ook in hoofde van uw partner, A.(...)-S.(...) S.(...), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en geboren en getogen te zijn in de stad Bagdad, Centraal-Irak. U bent Arabische en sjiitische.

U woonde met het gezin steeds in de Cairo-wijk. In 1992 huwde u met A.(...)-S.(...) H.(...) A.(...) K.(...) (OV (...) en CG (...)), een soenniet, en jullie woonden samen in de Cairo-wijk. Omdat uw echtgenoot een deserteur was ttv. het Saddamregime, zouden jullie in 2001 officieel zijn gescheiden. Uw oudste broer was immers een hooggeplaatst officier bij de luchtmacht en op die manier zou hij omwille van uw huwelijk geen gezichtsverlies lijden en niet in de problemen komen. Ook al waren jullie intussen wettelijk gescheiden, u en H.(...) bleven een koppel en wilden nog steeds samen kinderen. In augustus 2008 was u hoogzwanger toen uw schoonbroer H.(...), die voor de Amerikanen werkte, om het leven werd gebracht door het sjiitische Al-Medi leger. Kort nadien, begin september 2008, kwam jullie tweeling, nl. twee zoontjes, ter wereld. Uw vader zorgde ervoor dat jullie in het ziekenhuis geboorteaktes kregen. Echter, omdat u en uw man gescheiden waren en tot een verschillende geloofsstrekking behoorden konden jullie de kinderen niet aangeven bij de burgerlijke stand en beschikken zij niet over Iraakse

identiteitsdocumenten. Kort na het overlijden van zijn broer, kwam uw man zelf in de problemen met het Mehdi-leger. In 2009 werd achtereenvolgens een dreigbrief gevonden, ontsnapte hij tweemaal aan een aanslag en werd zijn winkel beschoten. Uw man besloot de zaak definitief te sluiten en te verhuizen naar het voor hem veiligere Ad-Dora. Jullie woonden niet meer samen maar konden elkaar zien dankzij uw oudste broer die H.(...) af en toe meenam naar de Cairo-wijk, waar u met de kinderen woonachtig was. Jullie achtten deze situatie niet houdbaar, wilden een gewoon en veilig leven voor de kinderen en besloten in 2015 het land te verlaten. U vertrok, samen met uw man en kinderen, in oktober 2015 uit Irak. Via Erbil, Noord-Irak, reisde u naar Turkije. Vervolgens ging de vluchtreis via Griekenland, Macedonië, Kroatië, Servië, Slovenië, Oostenrijk en Duistland naar België. Jullie kwamen hier aan op 3 november 2011 en dienden dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: nl. uw nationaliteitsbewijs, identiteitskaart, woonstkaart en woonstattest, diploma's en rijbewijs.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Blijkt uit uw verklaringen dat u uw verzoek volledig baseert op de elementen die werden aangebracht door uw echtgenoot A.(...)-S.(...) H.(...) A.(...) K.(...) (OV (...) en CG (...)). Aangezien hem de vluchtelingenstatus wordt geweigerd, kan evenmin in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden vastgesteld. De argumentatie kan u hieronder nalezen:

'(...)

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de

Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn.. De sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke

aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers citeren artikel 48/6 van de vreemdelingenwet en stellen dat er rekening dient te worden gehouden met alle relevante informatie. Verzoekers insinueren ook dat de commissaris-generaal steeds de meest nadelige interpretatie voor verzoekers heeft weerhouden.

Betreffende de vluchtelingenstatus stellen verzoekers over hun verschillende woonplaatsen dat zij sedert hun huwelijk van 4 juni 1992 tot 2008 in de Palestinastraat in de Caïro-wijk hebben gewoond. Na 2008 ging tweede verzoekster terug naar haar familie om te bevallen waarna zij besliste om daar te blijven omwille van de problemen van haar partner met het al Mehdi-leger. Eerste verzoeker van zijn kant, zo beweren verzoekers, ging omwille van zijn problemen bij zijn zus in al Dora wonen tot 2015, maar ging ongeveer om de zes maanden in het geheim zijn gezin bezoeken. Verzoekers stellen dat zij bij de familie van tweede verzoekster zijn gaan wonen om hun vertrek te organiseren waardoor eerste verzoeker dit als zijn laatste adres heeft opgegeven.

Eerste verzoeker bevestigt dat hij zijn legerdienst in 1988 gedurende 6 maanden heeft uitgevoerd en dan gevlucht is en zijn dienstplichtcertificaat heeft afgekocht. Verzoekers stellen dat hij in 2000 opnieuw werd gemobiliseerd, maar dat hij dienst heeft geweigerd, waardoor hij als deserteur wordt beschouwd.

Wat hun echtscheiding betreft, stellen verzoekers dat de commissaris-generaal een fout begaat omdat verzoeker gehuwd was in 1992 en gescheiden is in 2002, terwijl verzoeker op geen van beide momenten in militaire dienst was. De scheiding van 2002 werd ingegeven door het risico voor de broer van tweede verzoekster, die officier is bij de Iraakse luchtmacht, omdat hij een deserteur in de familie had. De scheiding vond plaats, zo stellen verzoekers, in afwezigheid van eerste verzoeker, waardoor tweede

verzoekster een bericht in de krant diende te publiceren om eerste verzoeker op te sporen, waarna zij kon scheiden in afwezigheid van eerste verzoeker.

Verzoekers wijzen erop dat eerste verzoeker de scheiding aanvankelijk niet had vermeld, maar de documenten wel had neergelegd, waaruit blijkt dat zij niets wilden achterhouden. Tweede verzoekster vermeldde inderdaad twee huwelijken omdat zij het religieuze huwelijk wilde onderscheiden van het burgerlijk huwelijk. Ze verduidelijken dat ze op papier gescheiden zijn, maar niet in de ogen van de Islamitische wet, waardoor de verwarring te verklaren is. Verzoekers stippen aan dat zij niet burgerlijk zijn hertrouwd omdat eerste verzoeker omwille van zijn problemen met het Mehdi-leger wilde vermijden de aandacht van de autoriteiten op zich te vestigen, waarbij verzoekers verwijzen naar een passage uit het gehoorverslag.

Tenslotte wijzen verzoekers erop dat eerste verzoeker een oude Iraakse identiteitskaart heeft neergelegd waarop staat dat hij gehuwd is en dat hij tevens zijn huidige identiteitskaart heeft neergelegd waarop staat dat hij van zijn echtgenote gescheiden is.

Met betrekking tot de identiteitsdocumenten van hun kinderen stellen verzoekers dat tweede verzoekster op 18 september 2008 thuis bevallen is. Omdat zij doodmoe was, heeft zij de geboorteakten slechts een paar maanden later laten opmaken, samen met haar vader. Dit betekent echter niet dat de kinderen pas in januari 2009 geboren zouden zijn, zo stellen verzoekers.

Betreffende de identiteitskaarten stellen verzoekers dat beide ouders gehuwd moeten zijn en dat een mannelijk familielid de 'nufous' niet kan regelen. Verzoekers moesten dus hertrouwen. Een alleenstaande moeder, zo stellen verzoekers, kan niet de nodige stappen ondernemen om de identiteitskaart van haar kinderen te verkrijgen.

Waar de commissaris-generaal niet gelooft dat eerste verzoeker soenniet is omdat zijn vader een sjiit was en de traditie vereist dat men het geloof van zijn vader volgt, stippen verzoekers aan dat de vader van eerste verzoeker stierf toen deze laatste 13 jaar oud was. Verzoeker werd opgevoed door zijn ooms langs moederszijde en opgenomen in die soennitische stam waardoor verzoeker zichzelf als soenniet beschouwt. Zij wijzen er ook op dat eerste verzoeker steeds heeft verklaard weinig belang te hechten aan het onderscheid tussen soennieten en sjiieten. Verzoekers zijn niet van elkaar gescheiden omwille van hun gemengde geloofsovertuiging, maar zijn niet hertrouwd omdat het sektarisch geweld toen op zijn hoogste niveau was.

Wat de problemen van eerste verzoeker met het Mehdi-leger betreft, zetten verzoekers uiteen dat deze het gevolg zijn van de moord op zijn broer H. Verzoekers stellen dat zijn broer een soennitische journalist was die als cameraman voor de Amerikaanse pers werkte. De commissaris-generaal verwijt eerste verzoeker dat hij niet exact weet welke rol zijn broer heeft gespeeld, maar verzoekers stellen dat zijn verklaringen voldoende duidelijk zijn en dat hij de Amerikaanse verblijfsdocumenten van de familieleden van zijn broer heeft neergelegd. Verzoekers stippen aan dat eerste verzoeker na de begrafenis van zijn broer werd lastiggevallen door leden van het Mehdi-leger waarbij hij een dreigbrief ontving, er een moordpoging plaatsvond met een berm bom en zijn winkel werd aangevallen waardoor hij uiteindelijk zijn winkel moest sluiten. Tussen 2009 en 2014 kende eerste verzoeker geen problemen, zo stellen verzoekers, omdat hij ondergedoken leefde, wat niet als een menswaardig leven kan worden beschouwd. Verzoekers wijzen er ook op dat zij vóór 2015 niet wisten dat zij de mogelijkheid hadden om te vluchten en dat de problemen die zij kenden met het Mehdi-leger, bevestigd worden door objectieve bronnen. Hierbij verwijst verzoeker naar informatie over het Mehdi-leger dat in 2008 werd ontbonden maar werd hervormd onder de vorm van de 'Peace Brigades' van Sadr.

Inzake het verblijf van verzoekers in Bagdad tussen 2009 en 2014 stellen verzoekers dat zij een woonplaatsattest van tweede verzoekster van 2014 en haar rantsoenkaart neerleggen. Aangezien zij gescheiden was, had zij een eigen rantsoenkaart, zo zetten verzoekers uiteen, terwijl eerste verzoeker omwille van zijn desertie niet naar de autoriteiten kon stappen om een rantsoenkaart te vragen.

Tenslotte wijzen verzoekers op hun psychologische toestand omdat zij sedert 2015 asiel hebben aangevraagd en zich in een kwetsbare psychologische toestand bevinden. De kinderen van verzoekers hebben geen Iraakse identiteitskaart en hebben Irak op 7-jarige leeftijd verlaten en hebben hier een nieuw leven opgebouwd.

Specifiek betreffende de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, waarbij verzoekers verwijzen naar de omschrijving van een gewapend conflict uit het arrest *Diakité* van het HvJ en naar de 'COI Focus' van 26 maart 2018 waarop de verwerende partij zich baseert. Verzoekers stellen dat de commissaris-generaal van oordeel is dat Bagdad op dit ogenblik niet wordt geteisterd door willekeurig geweld. Volgens verzoekers wordt Bagdad echter beheerst door de sjiiitische milities en wordt het regelmatig getroffen door aanvallen van IS.

Vervolgens stippen verzoekers op basis van de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) aan dat er voor soennieten een groter risico bestaat om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld vanwege de sjiiitische milities. Naar het oordeel van verzoekers werd er met verzoekers' achtergrond onvoldoende rekening gehouden.

Wat het aantal burgerslachtoffers in Bagdad betreft, menen verzoekers op basis van een reeks gegevens uit 2018 dat er toch nog veel burgerslachtoffers vallen door de aanslagen van IS. Verzoekers wijzen ook op de verantwoordelijkheid van de sjiiitische milities inzake het aanwezige geweld omdat zij gewapend zijn en betaald en gesteund worden door de Iraakse overheid en de soennieten zijn het doelwit. De soennitische burgers, zo stellen verzoekers, zijn nog steeds massaal het slachtoffer van het geweld in de Iraakse hoofdstad. Verzoekers verwijzen naar een UNAMI-rapport van oktober 2015 waarin wordt gesteld dat Bagdad de meest getroffen provincie is wat geweld betreft en dat het werkelijk aantal burgerslachtoffers hoger ligt dan de officiële cijfers. Verzoekers stellen zich vragen bij de kwaliteit van de cijfers die door de commissaris-generaal wordt gebruikt betreffende het aantal burgerslachtoffers. De gegevens van IBC (*Iraq Body Count*) zijn volgens verzoekers onbetrouwbaar.

Aangaande de impact van het geweld op het dagelijkse leven stellen verzoekers dat de commissaris-generaal zich beperkt tot een selectieve lezing van de beschikbare informatie. Verzoekers lichten toe dat men naast de mathematische berekening van het aantal slachtoffers ook rekening dient te houden met het '*human security paradigm*', hetgeen inhoudt dat men ook naar de situatie van de basisvoorzieningen moet kijken als gevolg van het gewapend conflict. In dit verband verwijzen verzoekers naar de talrijke betogingen in Irak en de bestorming van de Groene Zone, waarna de noodtoestand werd uitgeroepen in 2016. Verzoekers betwisten ook dat de Iraakse overheid de politieke en administratieve controle over het grondgebied heeft. Volgens verzoekers fluctueert de veiligheidssituatie in Bagdad ook sterk.

Bij wege van conclusie stellen verzoekers dat er in Bagdad wel degelijk sprake is van willekeurig geweld en dat er voor verzoekers wel degelijk een risico bestaat om louter door hun aanwezigheid aldaar blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. Minstens, zo menen verzoekers, moet hen omwille van hun persoonlijke situatie en in het licht van artikel 3 van het EVRM de subsidiaire beschermingsstatus worden verleend op grond van artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet.

2.2. Nieuwe elementen

Als bijlagen bij hun verzoekschrift voegen verzoekers een oude identiteitskaart van eerste verzoeker, de Amerikaanse verblijfsdocumenten van de familie van de broer van eerste verzoeker als erkende vluchtelingen, de Iraakse identiteitskaart van de broer van eerste verzoeker, een woonplaatsattest van tweede verzoekster, een rantsoenkaart van tweede verzoekster en een psychologisch rapport toe (Verzoekschrift, bijlagen 4-9).

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet worden verzoekers' asielaanvragen hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissingen, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt vooraf gewezen op het feit dat er in het kader van de procedure geen specifieke steunmaatregelen nodig bleken omwille van eventuele procedurele noden.

In de beslissingen wordt in de eerste plaats gewezen op bepaalde bedenkingen inzake het verblijf van verzoekers in Bagdad tot oktober 2015 en inzake hun motieven om hun land te verlaten.

De commissaris-generaal stelde vast dat verzoekers verwarrende en tegenstrijdige verklaringen afleggen over hun huwelijk en hun echtscheiding, alsook betreffende de (on)mogelijkheid van registratie van de in 2008 geboren tweeling. Zo verklaarde eerste verzoeker op het Commissariaat-generaal dat hij in 1992 huwde en in 2002 uit de echt scheidde, terwijl hij ten tijde van zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord over een echtscheiding repte. Tweede verzoekster sprak daarentegen wel van twee huwelijken, maar zij kon zich niet herinneren wanneer zij opnieuw 'religieus' gehuwd zouden zijn. Omwille van de onduidelijkheid over de huwelijkse staat ontstaat ook onduidelijkheid, zo wordt in de bestreden beslissingen opgemerkt, over de vraag waarom de kinderen niet over een Iraakse identiteitskaart beschikken. Het blijft ook onverklaarbaar waarom er vijf maanden werd gewacht alvorens de geboorteaktes werden opgemaakt.

Verzoekers leggen volgens de commissaris-generaal zeer onduidelijke verklaringen af over de vraag of kinderen van gescheiden Iraakse ouders al dan niet officiële documenten kunnen bekomen en verzoekers kunnen niet verklaren waarom de kinderen op de geboorteakten de naam van eerste verzoeker dragen. Ook over de vraag waarom tweede verzoekster niet eerder hertrouwde, kunnen verzoekers geen bevredigend antwoord geven.

In de beslissingen wordt ook gewezen op het feit dat de echtscheiding van verzoekers in verband wordt gebracht met de verplichte legerdienst en de daarop volgende desertie van eerste verzoeker. De commissaris-generaal stelde vast dat eerste verzoeker verklaarde dat hij in 1988 begonnen is aan zijn legerdienst en in 1994 zou zijn afgezwaid, terwijl de legerdienst volgens verzoeker slechts zes maanden duurde. Blijkbaar stelde verzoeker dat hij voortdurend vluchtte, maar uit het militair boekje blijkt dat hij op 29 juni 1994 officieel was afgezwaid, wat onverenigbaar is met desertie. Later verklaarde eerste verzoeker dat hij zijn legerdienst had afgekocht. Uit het geheel blijkt dat verzoeker omwille van zijn legerdienst problemen kende met de overheid, zo besluit de commissaris-generaal, zodat het evenmin aannemelijk is dat hij om die reden genoodzaakt zou zijn om uit de echt te scheiden.

Uit de voorgehouden onmogelijkheid om hun relatie te officialiseren en de kinderen bij de 'nufous' te laten registreren, leidt de commissaris-generaal af dat er twijfels rijzen omtrent de aanwezigheid van verzoekers in Bagdad in de periode waarin dit alles zich afspeelde.

Zo schrijven verzoekers het gebrek aan een rantsoenkaart toe aan de desertie van eerste verzoeker, terwijl elk Iraaks gezin of huisvader over een rantsoenkaart beschikt, waardoor in de beslissing wordt gesteld dat dit doet vermoeden dat het gezin gedurende een langere periode buiten Bagdad of zelfs buiten Irak heeft verbleven.

Vervolgens stelt de commissaris-generaal vragen bij de beweerde soennitische achtergrond van eerste verzoeker. Zo stelde eerste verzoeker dat zijn ouders afkomstig waren uit het overwegend sjiitische zuiden van Irak en dat zijn vader een sjiit was, maar dat hij zelf voor de soennitische geloofsrichting zou hebben gekozen, terwijl hij een sjiitische voornaam draagt. Op grond van een reeks elementen wordt in de beslissing overwogen dat eerste verzoeker omtrent zijn geloof geen waarheidsgetrouwe verklaringen heeft afgelegd. In de beslissing wordt gewezen op het feit dat het gemengde huwelijk en de daaruit voortvloeiende problemen bij de registratie van de kinderen de kern van het asielrelaas uitmaken. De commissaris-generaal wijst er ook op dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen over de wijken waar zij zouden hebben verbleven en waar zij samengewoond hebben, hetgeen het standpunt van verzoekers, dat zij omwille van hun gemengde religieuze overtuiging niet zouden kunnen samenwonen, aan het wankelen brengt.

Naar aanleiding van de moord op H., de broer van eerste verzoeker, die ook wordt toegeschreven aan diens geloofsovertuiging en aan zijn activiteiten voor het Amerikaanse leger, wordt in de beslissing gewezen op de vage verklaringen over diens precieze functie.

Terloops merkt de commissaris-generaal op dat eerste verzoeker zichzelf ook tegenspreekt betreffende het moment waarop hij zijn winkel gesloten had na een beschieting door het Mehdi-leger.

Uit het geheel van zijn vaststellingen leidt de commissaris-generaal af dat de voorgehouden religieuze overtuiging en de familiale situatie van verzoekers ongeloofwaardig wordt bevonden. Bovendien wordt getwijfeld aan het verblijf van verzoekers in Bagdad in de periode tussen 2008/2009 en 2015 aangezien de beschreven incidenten dateren van 2008/2009 en verzoekers pas in 2015 Irak verlaten zouden hebben.

De documenten die verzoekers hebben voorgelegd kunnen de conclusie niet ombuigen, zo wordt in de beslissingen gesteld. De persoonsgegevens van verzoekers staan op zich niet ter discussie en de gebrekkige toelichting betreffende de situatie van de broer van eerste verzoeker maken dat deze stukken in het licht van hun relaas slechts beperkte bewijswaarde hebben. De documenten die de burgerlijke staat betreffen, zijn niet van aard de verwarrende verklaringen te verduidelijken en de talrijke foto's dragen evenmin bij tot het staven van het relaas.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, besluit de commissaris-generaal op basis van de beschikbare informatie dat er actueel in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. In de bestreden beslissingen wordt ook gesteld dat verzoekers geen 'persoonlijke omstandigheden' aannemelijk hebben gemaakt die in hoofde van verzoekers een verhoogd risico op ernstige schade zouden opleveren in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. X).

2.5.3. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 48/3, §1, van de vreemdelingenwet bepaalt dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. X).

2.5.4. Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker zijn vrees om vermoord te worden inriep als motief voor zijn vertrek in 2015 (AD eerste verzoeker, stuk 20, Vragenlijst CGVS 1 maart 2016, vragen 4 en 5). Zijn vrees ontstond na de moord op zijn broer in september 2008 door het *Jaesh al Mehdi* en na een beschieting op zijn garage in 2009 (*Ibid.*) Tweede verzoekster baseert zich op dezelfde feiten, maar vermeldde eveneens een kogelbrief die ze thuis ontvangen zouden hebben (AD tweede verzoekster, stuk 14, Vragenlijst CGVS 1 maart 2016, vragen 4 en 5). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal stelde verzoeker dat hij op de begrafenis van zijn broer gevloekt had tegen Moqtada al Sadr en dat hij omwille van zijn eerdere desertie ook problemen kende en om die reden uit de echt diende te scheiden van zijn partner (AD eerste verzoeker, stuk 14, gehoorverslag CGVS I, 11 oktober 2016, p. 19).

2.5.5. Wat de woonplaatsen van verzoekers betreft, stellen zij thans in hun middel dat zij slechts tot 2008 hebben samengewoond en pas kort voor hun vertrek bij de familie van tweede verzoekster zijn gaan wonen om hun vertrek voor te bereiden.

Eerste verzoeker verklaarde dat hij vanaf zijn geboorte tot 2002 in de Palestinastraat in Bagdad heeft gewoond, dat hij tussen 2002 en 2006 in de al Caïro-wijk heeft gewoond, tussen 2006 en 2009 is teruggekeerd naar de Palestinastraat, tussen 2009 en 2012 in de al Dora-wijk heeft verbleven en daarna opnieuw in de al Caïro-wijk tot aan zijn vertrek (AD eerste verzoeker, stuk 21, Verklaring DVZ 1 maart 2016, persoonsgegevens). Tweede verzoekster van haar kant stelde tot 2006 in de al-Caïro-wijk te

hebben gewoond, daarna tot 2009 naar de Palestinastraat te zijn verhuisd en tussen september 2009 en 2012 in de al Dora-wijk te hebben gewoond, waarna zij opnieuw naar de al Caïro-wijk zou zijn teruggekeerd (AD tweede verzoekster, stuk 15, Verklaring DVZ 1 maart 2016, persoonsgegevens). Tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde eerste verzoeker echter dat hij ten tijde van de val van het Baath-regime in 2003 in de Palestinastraat woonde (AD eerste verzoeker, stuk 14, gehoorverslag CGVS I, 11 oktober 2016, p.3-4), ontkende hij ooit in de al Caïro-wijk te hebben gewoond en stelde hij uitdrukkelijk dat zijn echtgenote nooit in de al Dora-wijk zou hebben gewoond en stelde hij dat zij reeds in 2008 terugkeerde naar haar ouderlijke woning in de al Caïro-wijk (AD eerste verzoeker, stuk 7, gehoorverslag CGVS II, 20 maart 2017, p. 4-5). De neergelegde documenten (AD eerste verzoeker, stuk 23, Documenten, Nationaliteitsbewijs; identiteitskaart; militaire kaart; militieboekje) verstrekken geen informatie over de verblijfplaatsen van verzoekers in de periode tussen 2008/2009 en 2015. Bovendien blijkt eerste verzoeker bijzonder vage verklaringen af te leggen over zijn professionele activiteiten in deze periode. Verzoeker zou steeds als mechaniker hebben gewerkt en tussen 2006 en 2009 een winkel hebben uitgebaat met wisselstukken (AD eerste verzoeker, stuk 14, gehoorverslag CGVS I, 11 oktober 2016, p. 13-14), maar kan niet verhelderen wat hij tussen 2009 en 2015 precies deed: “Zo en zo” (*Ibid.*).

In hun middel stellen verzoekers dat zij tot 2008 in de Palestinastraat in de al Caïro-wijk zouden hebben gewoond. Verzoekers vermengen hiermee duidelijk twee onderscheiden verblijfplaatsen. Eerste verzoeker maakte immers een duidelijk onderscheid tussen de wijk waar hij woonde toen hij in de Palestinastraat verbleef (wijk 506) en zijn adres in de al Caïro-wijk (wijk 311) vertrek (AD eerste verzoeker, stuk 21, Verklaring DVZ 1 maart 2016, persoonsgegevens). Bovendien stemt zowel hun betoog, dat eerste verzoeker tussen 2008 en 2015 in de al Dora-wijk zou hebben gewoond als de stelling dat tweede verzoekster sedert 2008 steeds in de al Caïro-wijk zou hebben verbleven, niet overeen met hun eerdere verklaringen. De neerlegging van een oude identiteitskaart van eerste verzoeker (Verzoekschrift, bijlage 4), waarvan de uitgiftedatum onleesbaar is, is niet van aard om duidelijkheid te scheppen over de verblijfplaatsen van verzoekers gedurende de jaren die aan hun vertrek uit hun land van herkomst voorafgaan.

Als bijlagen bij hun verzoekschrift voegen verzoekers het reeds eerder neergelegde woonplaatsattest van tweede verzoekster en de rantsoenkaart van haar ouders toe (Verzoekschrift, bijlagen 7-8). Het gegeven dat tweede verzoekster in Bagdad was geregistreerd in 2014 en dat haar naam prijkt op de rantsoenkaart van haar ouders vormt geen sluitend bewijs van het feit dat zij effectief, al dan niet samen met haar partner, tussen 2009 en 2015 in Bagdad heeft verbleven. Met betrekking tot dit document is het trouwens bevreemdend dat S. D. A., de moeder van tweede verzoekster, als “*père de famille*” wordt aangeduid, hetgeen sterk doet twifelen aan de authenticiteit van deze documenten.

Gelet op de specifieke context van Bagdad, één van de grootste steden uit de Arabische wereld, is het van kapitaal belang om een deugdelijk beeld te krijgen van de plaatsen waar verzoekers verbleven hebben om een correcte inschatting te kunnen maken van hun behoefte aan internationale bescherming. De Raad merkt op dat de verklaringen van verzoekers over hun verblijfplaatsen gedurende de periode tussen de geboorte van hun tweeling in 2008 en hun vertrek uit Irak in 2015 dermate uiteenlopend zijn dat er ernstige twijfel rijst over hun werkelijke verblijfplaats. Het vermoeden rijst dat zij sedert de geboorte van de tweeling elders in Irak of zelfs buiten Irak hebben verbleven. Bijgevolg rijst er ook gereede twijfel bij de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten die zich in Bagdad zouden hebben afgespeeld in de nasleep van de moord op verzoekers broer in 2008.

2.5.6. Niet enkel betreffende hun verblijfplaatsen, maar ook over hun religieuze achtergrond en hun burgerlijke staat wordt door verzoekers geen klare wijn geschonken. Eerste verzoeker hield voor een soenniet te zijn en geboren uit een gemengd huwelijk (moeder sjiïet) (AD eerste verzoeker, stuk 21, Verklaring DVZ 1 maart 2016, persoonsgegevens). Later verklaarde eerste verzoeker dat zijn ouders oorspronkelijk afkomstig waren uit Nasseriyah (AD eerste verzoeker, stuk 14, gehoorverslag CGVS I, 11 oktober 2016, p. 5), dat gelegen is in het sjiïtische zuiden van Irak. In weerwil van zijn eerdere verklaringen beweerde verzoeker toen dat zijn moeder soenniet was en zijn vader sjiïet (*Ibid.*) én dat hij, ondanks het feit dat hij een sjiïtische naam draagt, toen hij klein was, zijn moeder volgde, bij de soennieten gevormd is en zo gebleven is (*Ibid.*, p. 6), hetgeen ongewoon is aangezien de religieuze strekking in de islam in beginsel door de vader wordt doorgegeven aan de kinderen.

In hun middel stellen verzoekers dat de vader van eerste verzoeker vroeg overleden is, zodat eerste verzoeker werd opgevoed door zijn ooms langs moederszijde die soennieten waren. Verzoekers stellen ook dat hij weinig belang hecht aan het onderscheid tussen soennieten en sjiïeten. Deze ongestaafde a

posteriori-verklaringen volstaan niet om de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissingen te weerleggen dat het, gelet op de verklaringen van verzoeker over zijn achtergrond, volstrekt onaannemelijk is dat hij tot de soennitische geloofsovertuiging kan worden gerekend en aldus zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij om die reden problemen zou kennen die een weerslag hebben op zijn burgerlijke staat. De beweringen van verzoekers, dat hun problemen zouden voortspuiten uit het feit dat zij een religieus gemengd huwelijk aangingen, kunnen niet worden gevolgd.

Wat hun burgerlijke staat betreft, stelde eerste verzoeker (wettelijk) ongehuwd te zijn, maar in 1992 religieus in het huwelijk te zijn getreden met tweede verzoekster, die sjiïet is (AD eerste verzoeker, stuk 21, Verklaring DVZ 1 maart 2016, persoonsgegevens van de partner en de gezinsleden). Tweede verzoekster stelde ook ongehuwd te zijn, maar verklaarde vreemd genoeg dat zij twee keer religieus gehuwd zou zijn (AD tweede verzoekster, stuk 15, Verklaring DVZ, 1 maart 2016, persoonsgegevens van de partner en de gezinsleden). Verzoekers legden een echtscheidingsakte voor uit 2002 (AD eerste verzoeker, stuk 23, Documenten, echtscheiding 2002). Verzoeker situeert de echtscheiding in de periode van zijn desertie uit de legerdienst (AD eerste verzoeker, stuk 14, gehoorverslag CGVS I, 11 oktober 2016, p. 7). Even later stelde eerste verzoeker dan weer dat hij niet gescheiden is (*Ibid.*, p. 11). De neergelegde identiteitskaart van eerste verzoeker, die van 2007 dateert, vermeldt dan weer als burgerlijke staat: 'gescheiden' (*Ibid.*, p. 14), terwijl de oude identiteitskaart die hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt, vermeldt dat hij gehuwd is (Verzoekschrift, bijlage 4). In elk geval leveren verzoekers geen aannemelijke uitleg voor het feit dat de kinderen de naam A.-S. dragen indien eerste verzoeker op het ogenblik van hun geboorte niet gehuwd zou zijn met de vrouw die de kinderen heeft gebaard.

2.5.7. Inzake de voorgehouden problemen omwille van desertie, dient te worden aangestipt dat uit de neergelegde stukken blijkt dat verzoeker de dienstplicht heeft vervuld en op 29 juni 1994 was afgezwaaid (AD eerste verzoeker, stuk 23, Documenten, Militaire kaart + militieboekje; AD eerste verzoeker, stuk 14, gehoorverslag CGVS I, 11 oktober 2016, p. 8). Er kan niet worden ingezien waarom verzoeker op heden, bijna 25 jaar later, nog als deserteur zou worden beschouwd, zelfs indien hij zijn legerdienst zou hebben afgekocht en geen gevolg zou hebben gegeven aan de oproepingen als reservist ten tijde van het Baath-regime (*Ibid.*, p. 9). Door in hun middel de eerdere verklaringen van verzoeker te herhalen, slagen verzoekers er niet in aan te tonen dat de vrees voor vervolging omwille van desertie thans nog actueel is. Eerste verzoeker geeft trouwens zelf aan dat dit probleem sedert 2003 niet meer speelt (*Ibid.*, p. 19).

2.5.8. Wat de afwezigheid van identiteitsstukken van de kinderen betreft, stelt eerste verzoeker dat het onmogelijk is om officiële identiteitsdocumenten te bekomen voor de kinderen omdat hij niet gehuwd is met de moeder (AD eerste verzoeker, stuk 14, gehoorverslag CGVS I, 11 oktober 2016, p. 9-10). Tijdens het gehoor werd eerste verzoeker erop gewezen dat de rechtsfiguur van de echtscheiding bestaat in Irak, zodat het niet aannemelijk is dat het voor kinderen van gescheiden ouders onmogelijk zou zijn om officiële identiteitsdocumenten te bekomen. Uit zijn verklaringen blijkt dat eerste verzoeker de onmogelijkheid om identiteitsdocumenten te bekomen toeschrijft aan de infiltratie van de administratie door het Mehdi-leger (*Ibid.*). Nochtans zou de schoonvader van eerste verzoeker de geboorteakten bekomen hebben, die op 17 januari 2009 werden opgesteld in de kliniek "*Fatimaat al Zahraat*", hoewel eerste verzoeker beweert dat de kinderen op 18 september 2008 geboren zijn in het huis van zijn schoonouders (*Ibid.*). Bovendien wordt de naam van eerste verzoeker op de geboorteaktes vermeld als vader, hoewel hij niet met de moeder gehuwd zou zijn geweest op het ogenblik van de geboorte (*Ibid.*, p. 10). Verzoeker kan hiervoor geen heldere verklaring geven (*Ibid.*, p. 18-19). Indien een alleenstaande moeder niet de nodige stappen zou kunnen ondernemen om documenten voor haar kinderen te bekomen, zoals verzoekers in hun middel aanvoeren, kan niet worden ingezien waarom de schoonvader van eerste verzoeker als mannelijke vertegenwoordiger niet aan deze stukken zou kunnen geraken. De onduidelijkheid over de identiteitsdocumenten van de kinderen en de afwezigheid van paspoorten van verzoekers voedt het vermoeden dat zij na de geboorte van de tweeling niet meer in Bagdad hebben verbleven en dit trachten te verhullen door de huidige officiële identiteitsdocumenten van alle gezinsleden achter te houden.

2.5.9. De vrees van verzoekers voor vervolging door het Mehdi-leger zou voortspuiten uit het gedrag van eerste verzoeker op de begrafenis van zijn broer die op 9 augustus 2008 door het Mehdi-leger om het leven zou zijn gebracht (AD eerste verzoeker, stuk 14, gehoorverslag CGVS I, 11 oktober 2016, p. 19). Uit het gehoorverslag blijkt dat eerste verzoeker stelde dat hij journalist was en voor het Amerikaanse leger werkte (*Ibid.*, p. 16), terwijl hij volgens de neergelegde stukken assistent-cameraman was voor het nieuwsagentschap *Associated Press* (AD eerste verzoeker, stuk 23, Documenten, badges + certificaat). Door een reeks documenten neer te leggen die erop wijzen dat de familieleden van de broer van eerste verzoeker destijds in aanmerking kwamen voor een *resettlement*-programma in de Verenigde Staten (*Ibid.*), tonen verzoekers niet aan dat zij thans nog omwille van de activiteiten van zijn broer of zijn gedrag

tijdens de begrafenis zouden worden vervolgd door het Mehdi-leger, dat, zoals verzoekers trouwens zelf in hun middel aangeven, vandaag niet meer bestaat onder de toenmalige vorm. Verzoekers geven ook te kennen dat zij sinds 2009 geen problemen meer hebben gekend, waardoor zij niet aantonen dat de aangehaalde vervolgingsfeiten, in zoverre deze geloofwaardig worden geacht, vandaag in hunnen hoofde nog een gepronounced vrees in vluchtelingenrechtelijke zin zouden opleveren.

2.5.10. In hun middel verwijzen verzoekers ook naar hun psychologische toestand. Als bijlage bij hun verzoekschrift voegen zij een attest van de psycholoog P. J. toe (Verzoekschrift, bijlage 9). Uit dit stuk blijkt vooral dat verzoekers onderhevig zijn aan stress omwille van de asielpcedure, maar hieruit kan niet opgemaakt worden dat hun vrees voor vervolging gegrond is of het risico op het lijden van ernstige schade bij een terugkeer naar hun land van herkomst reëel is.

2.5.11. Gelet op wat voorafgaat kunnen verzoekers niet worden bijgetreden waar zij stellen dat de commissaris-generaal steeds de meest nadelige interpretatie zou hebben weerhouden, zoals zij beweren. De aangehaalde asielmotieven zijn ofwel ongeloofwaardig, ofwel niet langer actueel, waardoor verzoekers niet in aanmerking komen voor de erkenning als vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Zodoende kunnen verzoekers zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet. De “*ernstige schade*” uit artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet wordt immers als volgt gedefinieerd:

“§ 2.

Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.12. Verzoekers kunnen als “*burgers*” worden beschouwd in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. Daargelaten de vraag of de beoordeling van deze vorm van subsidiaire bescherming dient te gebeuren in functie van de veiligheidssituatie in Bagdad, aangezien verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij na 2008/2009 nog in Bagdad hebben verbleven, kunnen zij niet worden bijgetreden in hun kritiek op de conclusie van de commissaris-generaal dat er heden ten dage in Bagdad geen uitzonderlijke situatie zou bestaan waardoor zij louter door hun aanwezigheid aldaar blootgesteld worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon.

2.5.13. Verzoekers verwijzen in hun kritiek hoofdzakelijk naar informatie uit 2015 en 2016. Het gegeven dat er ook in 2018 nog burgerslachtoffers vallen als gevolg van de aanslagen van IS, wordt in de beslissingen nergens betwist.

2.5.14. Uit de door de commissaris-generaal aangeleverde actuele informatie (AD eerste verzoeker, stuk 24, Landeninformatie, “*COI Focus Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*”, 26 maart 2018) blijkt dat de dalende trend inzake het aantal slachtoffers onder de burgerbevolking is blijven aanhouden in 2017 en de eerste maanden van 2018. Zelfs indien er sprake zou zijn van een zekere onderrapportage, liggen deze cijfers opvallend lager dan deze van de voorgaande jaren (*Ibid.*, p. 46).

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich nog steeds onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de federale politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt, neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van het leger en de politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de *Iraqi Security Forces* (ISF), het leger, de politie en *Popular Mobilization Units* (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 in Irak voert, heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooraf soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale

luchthaven van Bagdad is operationeel. *Checkpoints* worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse *checkpoints* toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

2.5.15. Waar verzoekers stellen dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de soennitische achtergrond van eerste verzoeker, merkt de Raad in de eerste plaats op dat deze religieuze achtergrond onvoldoende aannemelijk werd geacht en deze achtergrond vooral belangrijk is in het kader van het mogelijke slachtofferschap van meer gerichte vormen van geweld en niet zozeer van het willekeurig geweld dat alle burgers zonder onderscheid zou treffen. Verzoekers verwijzen in het algemeen naar hun 'persoonlijke situatie', maar zij hebben geen concrete "*persoonlijke omstandigheden aangevoerd waaruit zou blijken dat zij meer dan een ander persoon een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon*".

2.5.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48/3, 48/4 en/of 48/6 van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat de commissaris-generaal met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN